

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τμηθέν ἐν τῷ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαί 120. Ἐξέ-
μνη δραχ. 60. Τρίμηνη δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατεμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κροῦνδν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΝ 1979

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΒΔΟΜΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιώτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐφημερίδου ἑπίθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 6 Ἀπριλίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 10

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΝΟΥΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ Φ. Ν. ΒΥΒΗΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

— Δὲν εἶσαι ἐδῶ γιὰ νὰ κοιτάζης τὶς δεσποινίδες. Ἐσχάστῃκας καθὼς βλέπω. Βάλε τὸ κουτί ἐπάνω στὴν καρέκλα.

Ἡ Μπέκου ὑπάκουσε ἐντροπῇ καὶ στράφηκε κατὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ.

— Τώρα μπορείτε νὰ πηγαίνετε, ἔκανε ἡ μίς Μιντοῖν προστακτικὰ στοὺς ὑπηρετίες.

Ἡ Μπέκου παραμέρισε μὲ σεβασμὸ γιὰ ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ἄλλους νὰ περάσουν πρώτοι. Ὅσοῦο δὲν κρατήθηκε νὰ μὴ ρίξῃ ἕνα βλέμμα γεμάτο παράπονο στὸ κιδίω-
τιο ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι κι' ἔπυο, κάτω ἀπὸ τὸ καπάκι του, ξεχώριζε ἕνα κομμάτι ἀπὸ θαλασσὶ ἀτλάζι.

— Μίς Μιντοῖν, ἔκανε ξαφνικὰ ἡ Σάρα, δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μείνῃ ἡ Μπέκου;

Χρειαζόταν οὐτ' ἀλήθεια μεγάλη τόλμη γιὰ νὰ ἀποφασί-
σῃ νὰ ἔστωμίση κανεὶς ἕνα τέτοιο λόγο. Ἡ μίς Μιντοῖν στερέωσε τὰ φασμαίν της στὴ μύτη της καὶ εἶπε μὲ φανερὰ ἀποδοκιμαστικὸ τόνο:

— Ἡ Μπέκου; ἔκανε. "ὦ, ἀγαπητῇ μου Σάρα, τί ἰδέα!

Ἡ Σάρα προχώρησε ἕνα βήμα:

— Θὰ τὸ ἤθελα, εἶπε, γιὰτι ξέρω πῶς θὰ τῆς ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ ἰδῇ τὰ δῶρα μου. Εἶναι κι' αὐτὴ κοριτσάκι σὰν κι' ἐμένα.

Ἡ μίς Μιντοῖν στεκόταν ἀποσβολομένη. Τὰ μάτια της

πήγαιναν ἀπὸ τὴ Σάρα στὴ Μπέκου.

— Ἀγαπητῇ μου Σάρα, εἶπε, ἡ Μπέκου εἶναι ὑπηρετριά. Οἱ ὑπηρε-
τρίες... χμ!.. δὲν εἶναι κοριτσάκια.

Θετικὰ ποτὲ δὲν τῆς εἶχε περάσει μιά τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλὸ πῶς οἱ ὑπηρετίες μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ κοριτσάκια. Γι' αὐτὴν οἱ ὑπηρετίες ἦταν μηχανές, καταλληλες γιὰ νὰ πλένουν, νὰ σκουπίζουν, ν' ἀνάβουν τὴ φωτιὰ καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπολύτως.

— Μὰ ἡ Μπέκου εἶναι κι' αὐτὴ

ἕνα μικρὸ κοριτσάκι σὰν κι' ἐμᾶς, εἶπε πάλι μὲ πεποίθησιν ἡ Σάρα. Καὶ ξέρω πολὺ καλά πῶς θὰ τῆς κάνει εὐχαρίστηση νὰ μείνῃ μαζί μας. Σὰς παρακαλῶ, δώστε της τὴν ἄδεια νὰ μείνῃ σήμερα ποὺ ἔχω κι' ἐγὼ τὰ γενέθλιά μου.

Ἡ μίς Μιντοῖν ἀποκρίθηκε μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια.

— Ἄς εἶναι, ἀφοῦ τὸ ζητεῖς σὰν προσωπικὴ χάρη, μπορεῖ νὰ μείνῃ. Ραβέκκα, εὐχαρίστησε τὴ μίς Σάρα γιὰ τὴν καλωσύνη της.

Ἡ Μπέκου εἶχε σταθεῖ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας στρίβοντας νευρικὰ μέσα στὰ δάχτυλά της τὴν ἀκρὴ τῆς ποδιᾶς της, γεμάτη ἐλπίδα καὶ φόβο. Προχώρησε κάνοντας ἀδιάκοπες ὑποκλίσεις καὶ ἐνῶ εὐχαριστοῦσε τὴ Σάρα μὲ κομμένη φωνή, τὰ μάτια της συνάντησαν τὰ δικά της καὶ ἄλλαξαν μαζί τους μιά φιλικὴ ματιά.

— ὦ, εὐχαριστῶ μίς, ἔκανε ἡ Μπέκου. Εὐχαριστῶ χίλιες φορές. Καὶ σὰς, κυρία, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε κάνοντας μιά νέα ὑπόκλιση πρὸς τὸ μέρος τῆς μίς Μιντοῖν.

Ἡ μίς Μιντοῖν σήκωσε τὸ χέρι της κι' εἶδει τὸ σημεῖο τῆς σάλλας τὸ πλησιέστερο πρὸς τὴν πόρτα.

— Πήγαινε καὶ στάσου ἐκεῖ, Μπέκου, εἶπε. Μὴν ἔρχεσαι πολὺ κοντὰ στὶς δεσποινίδες.

Ἡ Μπέκου ὑπάκουσε πρόθυμα. Δὲν τὴν ἔμελλε ποῦ θὰ στεκόταν. Ἄρκετ ποὺ θὰ ἔμενε ἐκεῖ καὶ θὰ ἔβλεπε τὴ γιορτῆ. Πῆγε στὴ θέση της, καὶ ἦταν τέτοια ἡ χαρὰ της, ὥστε δὲν τρόμαξε οὔτε διαν ἡ μίς Μιντοῖν ἀφοῦ ἔβγαλε ἕνα ἠχηρὸ χμ! χμ! εἶπε φωναχτὰ:

Ὅταν ἔβγαλε τὴν τελευταία κούκλα, στὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν παρουσιάστηκε ἕνα θαυμάσιο θέαμα (Σελ. 162, στήλ. γ')

— Δεσποινίδες, έχω να σας πω δυό λόγια.

— Τώρα να ιδής πού θα μ'ας βγάλει λόγο, είπε μιά από τις μεγάλες. Θά ήθελα κιόλας να είχε τελειώσει.

— Η Σάρα ένοιωσε μεγάλη στενοχώρια. Αφού ήταν η δική της η γιορτή ή μίς Μιντοίν δίχως άλλο θά έβγαζε λόγο γι' αυτήν. Και είναι πολύ δυσάρεστο να στέκεσαι έχει μέσα σε τόσα κορίτσια και ν' ακούς να σου βγάζουν τον πανηγυρικό σου.

— Γνωρίζετε όλες, άρχισε μ' έπιστημότητα ή μίς Μιντοίν, πώς ή άγαπητή μας Σάρα, γίνεται σήμερα ένδεκα έτών.

— Ω, την άγαπητή μας Σάρα! Έκαμε κοροϊδευτικά ή Λαβίνια.

— Πολλές από σας έχουν κιόλας γιορτάσει αυτή την επέτειο, συνέχισε ή μίς Μιντοίν. Μά τα γενέθλια της Σάρας είναι κάπως διαφορετικά από των άλλων κοριτσιών. Όταν μεγαλώσει θά κληρονομήσει μεγάλη περιουσία και θά έχη την υποχρέωση να την διαχειρισθή με γενναιοδωρία και καλωσύνη.

— Τα άδαμαντωρυχεία, έκανε ή Τζέσση κρυφογελώντας.

— Η Σάρα δέν την άκουσε. Μά ένω τα μάτια της έμειναν καρφωμένα στη μίς Μιντοίν ένιωσαν τα μάγουλά της να γίνονται κατακόκκινα. Κάθε φορά πού ή μίς Μιντοίν μιλούσε γιά χρήματα, ή Σάρα ένιωθε δίχως να τό θέλη πραγματική άποστροφή άπέναντί της.

— Όταν άξιότιμος λοχαγός Κρήθ, ό πατέρας της, μού την έμπιστεύθηκε, έξακολούθησε ή μίς Μιντοίν, μού είπε σι' άσπια : «Πολύ φοβάμαι μήπως ή κόρη μου είναι μιά μέρα υπερβολικά πλούσια». Κι' έγω τού άπάντησα : «Στό σχολείο αυτό, λοχαγέ μου, θά λάβη μιά μόρφωση άντάξια τού πλουσιωτέρου κοριτσιού τού κόσμου». Και πραγματικά ή Σάρα έγινε ή καλύτερη μαθήτρια τού σχολείου μας. Ο τρόπος πού έμαθε να μιλή τιά γαλλικά και να χορεύη είναι σι' άλήθεια τιμητικά γιά τό εκπαιδευτήριό μας. Τό φέρομό της είναι τόσο λεπτό κι' ευγενικό, ώστε έσεις οι Έδιες μεταξύ σας τή βγάλατε : ή πριγκήπισσα Σάρα. Τώρα σας δείχνει την φιλοφροσύνη της με τό να σας καλή στή σημερινή της γιορτή. Φαντάζομαι πώς αυτό θά τό εκτιμήσετε όπως τού άξίζει και έλπίζω πώς θά της δείξετε την εύγνωμοσύνη σας φωνάζοντας της όλες μαζί : «Εύχαριστούμε, Σάρα!»

Οι μαθήτριες σηκώθηκαν όρθες όλες, όπως τή μακρυνή έμεινε ήμέρα πού είχε έρθη ή Σάρα σι'ό σχολείο.

— Εύχαριστούμε, Σάρα! φώναξαν με μιά φωνή.

— Η Σάρα φαινόταν κατατροπιασμένη και στενοχωρημένη. Χαιρέτησε τις συμμαθήτρίες της με μιά χαριτωμένη όπλοκλήση.

— Κι' έγω σας εύχαριστώ πού ήρθατε στή γιορτή μου, είπε.

— Μπράβο, Σάρα, πολύ ώρα! την επιδοκίμασε ή μίς Μιντοίν. Έτσι κάνουν κι' οι άληθινές πριγκήπισσες όταν τις ζητοκραυγάει ό λαός. Λαβίνια, συνέχισε σε ψυχρότατο τόνο, μού φαίνεται πώς σε είδα να κάνης κάποιον μορφοσού. Αν ζηλεύεις τή συμμαθήτριά σου θά μπορούσες τουλάχιστον να δείξης τά αισθήματά σου με πιά ταιριαστό τρόπο... Και τώρα, παιδιά μου, σας άφήνω ελεύθερα να διασκεδάσετε όπως σας κάνει κέφι.

Μόλις είχε πατήσει σι'ό κατώφλι και όλα τά κορίτσια έξέλασαν και την καλή τους άναερόφη και τούς ευγενικούς τους τρόπους. Οι μαθήτριες ώρμησαν πρός τά τραπέζια όπου ήταν τά κουτιά με τά δώρα κι' άρχισαν να σπρώχνονται και να σκουντιούνται γιά να πάη ή κάθε μιά μπροστά. Η Σάρα είχε σκύψει πάνω άπ' ένα από τά κουτιά και τό κοιτάζε γοητευμένη.

— Θά είναι βιβλία, είμαι βέβαιη, είπε.

— Ένα μουρμούρισμα άπαγοήτευσης άκούστηκε και ή Έρμίνα χάλασε τά μούτρα της.

— Καλέ ό μπαμπάς σου σου στέλνει βιβλία γιά δώρα στή γιορτή σου;

φώναξε με άγανάκτηση. Τότε λοιπόν είναι χειρότερος κι' από τόν δικό μου. Μην τ' άνοίγεις, Σάρα.

— Μά έμένα μ' άρέσουν τά βιβλία, έκανε ή Σάρα γελώντας.

— Όσο άφησε τό κιβώτιο αυτό και πήγε κοντά σ' ένα άλλο, τό μεγαλύτερο από τά τρία. Κι' όταν έβγαλε από μέσα την Τελευταία Κούκλα, σιά μάτια των κοριτσιών παρουσιάστηκε ένα τόσο θαυμάσιο θέαμα ώστε όλα έβγαλαν φωνές γεμάτες χαρά και πήγαν πιά πίσω γιά να ίδούν καλύτερα τό άριστούργημα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΠΡΙΣΚΑΡΙ

— Ένας Ζικουβινός πήγε κάποτε σι'ό γιατρό, να τού ιδή ένα πρισκάρι σάν αυγό πού είχε βγάλει σι'ό σαγόνι του. Ο γιατρός τόν ρώτησε πώς κι' από πότε τού παρουσιάσθηκε. Κι' ό άρρωστος τού έκανε τό ακόλουθο «ιστορικό» :

— Είναι πολλές καιρός πού μού παρουσιάστηκε σι'ό σαγόνι ένα κρυσταλλικό σι'ό σιναπόσπορος. Δέν έδωσα προσοχή. Μά λίγο-λίγο ό σιναπόσπορος γίνθηκε φάβα, ή φάβα σουσάμι, τό σουσάμι φακή, ή φακή γίνθηκε μπίζι (μπιζέλι), τό μπίζι γίνθηκε μουζέλα (φροντούκι), ή μουζέλα γίνθηκε καρύδι, και τό καρύδι γίνθηκε αυγό. Κι' έντογε! Μπορείς, γιατρέ μου, να μού τό ματακάμης. . . σιναπόσπορο ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΓΑΛΑΖΙΑ ΕΛΛΑΣ!

Γαλάζια Έλλάς αιώνια, πεντάμορφη Μητέρα Με θάλασσες γαλάζιες, γαλάζιον Ουρανό, Τού Ήλιου άγαπημένη, ντυμένη πέφα-πέφα Χρυσάφι άληθινό.

Με τά πορτοκαλλάνθια μοσκοκλημμυρισμένη Προτού τ' άστέρια άρχίσουν τ' άχνά τους μυστικά Στοιλίζεσαι, Πατρίδα, κυματοφιλημένη Με βιόλες, μενεξέδες και ρόδα έξωτικά.

Έλιές, σμυρτιές και δάφνες Σου πλέκουνε κορώνα Κι' άντιλαλεί ός τ' άμπέλια τού άηδονιού ή φωνή, Κρατάς στήν άγκαλιά Σου λευκό τόν Παρθενώνα, Πατρίδα γαλανή!

Θεοί σι'όν Όλυμπο Σου ύψώνανε παλάτια, Σι'όν Έλικώνα Μούσες κι' έμπρός στήν ποισιά, Οι Νύφες σάν θωρούσαν Ρηγάκουλα με τ' άπια Όλάνθια άγινόνταν κατάσπρα γιασεμιά!

Τό ευγενικό κι' ώραίο Έσένα έχει Πατρίδα Κι' όφείλονται μπροστά σου άκοίμητοι φρουροί Καινούργια καλλιμάζια, παιδιά τού Λεωνίδα Σι'ή γή πού άπ' άκρη σ' άκρη τή δόξα άνιστορεί.

Και ζής μες στήν καρδιά μας και ζής σιά όνειρά μας Σιά έένα είτε κοντά σου, σι'όν ύπνο μας μιλάς Και λάμπεις στήν ψυχή μας, σι'ό δάκρυ, σι'ή χαρά μας Πεντάμορφη τού Κόσμου, γλυκερά ΓΑΛΑΖΙΑ ΕΛΛΑΣ!

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ... ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΣΣΑ

Αγαπητά μου,

ΣΤΟ Πεδίο τού Άρεως, εκεί πρός τό στρατόνα τού Ίππικού, υπάρχει - κι' οι Άθηναίοι από σας θά την ξερατε—μιά ώραία δεντροστοιχία πού τή στοιλίζουν οι προτομές των Ήρώων της Έπανάστασης. Άνάμεσα σι'ες προτομές αυτές των Ήρώων, δεκάξη, νομίζω, όλες όλες, υπάρχουν και δυό Ήρωίδων—της Μπουμπουλίνας και της Μαντίνας Μαυρογένους.

Την παραμονή της 25ης Μαρτίου, ένας γηραιός κύριος έκανε τόν περιπατό τού στην ήρωική αυτή δεντροστοιχία. Ήταν σχεδόν έρημη, γι'ατι δέν έπρόκειτο να γίνη εκεί καμιά τελετή ή παρέλαση, και την ώρα έκείνη οι Άθηναίοι βρίσκονταν ή έτρεχαν να πάρουν θέση σ' άλλα πεδία έορτασμού. Κι' ό γηραιός κύριος, σταματώντας μπροστά σι'ες προτομές, άναπολόθεσε τά κατορθώματα καθενός από τούς Ήρωες εκείνους κι' αισθανόταν την καρδιά του να πάλλη και τά μάτια του να υγραίνονται από πατριωτική συγκίνηση...

— Αξάφνα, βλέπει πάρα πέρα δυό κοριτσάκια, πού τό καθένα κρατούσε από ένα μικρό, δάφνινο κι' άνθοστόλιτο στεφάνι. Ήταν σταματημένα μπροστά στην προτομή της Μπουμπουλίνας, κι' ό γηραιός κύριος κατάλαβε πώς ήθελαν να τή στεφανώσουν. Πραγματικώς, έπειδή τό βήθος ήταν άρκετά ψηλό κι' οι μικρές δέν έφταναν, ή μιά άνέβηκε σι'ους ώμους της άλλης κι' έτσι μόδεσε να ράλλη τό στεφάνι της σι'ό κεφάλι της Ήρωίδας. Από και πήγαν στην προτομή της Μαντίνας Μαυρογένους. Αυτή τή φορά, ή δεύτερη άνέβηκε σι'ους ώμους της πρώτης κι' έστεφάνωσε την Ήρωίδα. Ο γηραιός κύριος τις είχε παρακολουθήσει και, συγκινημένος, τις έπλησίασε και τούς είπε :

— Εύγε, κορίτσια μου, έκάματε κάτι ώρατο. Είσατε φαλαγγίτισσες ; άντιπροσώπευτε καμιά όμάδα ; Δέν βλέπω να φορήτε στολή. . .

— Όχι, κύριε, άποκρίθηκε ή μεγαλύτερη. Είμαστε φαλαγγίτισσες, αλλά καμιά όμάδα δέν μ'ας έστειλε να στεφανώσουμε τις Ήρωίδες. Εμείς άφ' έαυτοδ μας τό κάναμε.

— Τότε σας συγχάρω διπλά, είπε ό κύριος, αφού είχατε και την πρωτοβουλία Κι' αυτά τά στεφάνια θά τά κάματε βέβαια μ' έξοδά σας. . .

— Βεβαίωτα, άποκρίθηκε ή μικρότερη. Από τό χαρτζιλίκι μας, κύριε. . .

— Γιατί σκεφτήκαμε, πρόσθεσε ή άλλη, πώς μόνο τούς Ήρωες στεφανώνουν. Την ίδια τιμή δέν αξίζουν κι' οι Ήρωίδες ; Και σιά γυναίκες εμείς, θελήσαμε να στεφανώσουμε τουλάχιστο αυτές τις δυό πού υπάρχουν εδώ. Άλλά είναι κι' άλλες πολλές, πού δέν τούς έχουν στήσει άκόμα προτομή. Δέν είναι ;

— Ω, πολλές, πάρα πολλές, είπε ό κύριος. Στην Έπανάσταση πόσες γυναίκες πολέμησαν μαζί με τούς άντρες, κι' έκαμαν ήρωικά κατορθώματα, κι' έπεσαν γιά την Πατρίδα ! Άλλά θά ήταν άδύνατο να στηθούν προτομές σε όλες, όχι μόνο γι'ατι είναι πολλές, αλλά γι'ατι οι περισσότερες είναι άγνωστες.

— Οι άγνωστες στρατιώτισσες ! φώναξε ή μεγάλη. Γι' αυτές λοιπόν

έπρεπε να γίνη ένκ μνημείο κοινό, όπως τό μνημείο τού Άγνωστου Στρατιώτου. Μά ναί ! Ένα μνημείο της Άγνωστης Στρατιώτισσας μού φαίνεται πώς θά ήταν τό ίδιο δίκαιο. . .

— Και σεβαστό, και συγκινητικό, είπε ό κύριος. Και να φροντίστε να γίνη. Είσατε ακόμα μικρές, άλλ' άμα μεγαλώσετε. . . Πώς πήρατε σήμερα την πρωτοβουλία να στεφανώσετε τις δυό γνωστές αυτές Ήρωίδες ; Να την πάρετε μεθάριο και γιά τό μνημείο των Άγνωστων.

Τά κοριτσάκια κοιτάχτηκαν και τά μάτια τους έλαμψαν. Νά, μιά ώραία ιδέα ! θά συλλογίστηκαν. Δέν ήταν άδύνατο να την πραγματοποιήσουν μιά μέρα. . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

19

Τά παιδιά έφυγαν. Και τά σκυλιά έμειναν ακόμη να παίξουν με την Κανέλλα. Την αγαύγζαν, της δάγκωναν έλαφρά τά πόδια, τή θύμωναν και την έκαναν να τά κυνηγή. Άλλά πού να τά φτιάση ! Τά σκυλιά τρέχουν πολύ πιά γρήγορα από την αγελάδα. Μά κι' αν τά έφτανε, ή καλή Κανέλλα δέν θά τό χτυπούσε με τά κέρατα της. Καταλάβαινε πώς αυτό ήταν παιχνίδι. Και μάλιστα τή διασκεδάζε πολύ.

— Η Λιλή κι' ό Παυλής έφτασαν στή στάνη. Έκει βρήκαν τό βοσκο και τού είπαν.

— Η κυρά - Ρόζα μ'ας έστειλε να φυλάξουμε λίγο τά πρόβατα. Μ'ας δίνεις μερικά— δέν μπορούμε βέβαια όλα—να τά βγάλουμε να βοσκήσουν ;

— Ο βοσκός έγνωρίζε τά γειτονόπουλα κι' ήξερε πόσο τάγαπούσε ή κυρά του.

— Μετά χαράς, άποκρίθηκε. Όρίστε.

— Άφησε να βγούν από τή στάνη πέντε Ξη πρόβατα, άρκετά μεγάλα, κι' έδωσε της Λιλής και μιά μακριά γκλίτσα.

— Έμπρός, είπε. Να τά πάτε σ' εκείνο τό καταπράσινο λειβαδάκι. Έγώ θά κάθομαι σ' ένα μέρος μακριά και θά σας βλέπω.

— Άλλά δέν είχαν ανάγκη να τά πάνε. Τά πρόβατα έτρεξαν μοναχά τους σι'ό πράσινο πού τό τραβούσε. Και τά παιδιά, άντι να τά οδηγούν, τά κυνήγησαν γιά να τά φτιάσουν. Και φώναζαν : "Ε ! Ξ ! Ξ ! . .

Φαίνεται όμως πώς τά πρόβατα παρεξήγησαν αυτό τό κινήγητό και φοβήθηκαν. Δέν ήθελαν πιά να βοσκήσουν, και στέκονταν κοιτάζοντας με προσοχή και δυσπιστία τά παιδιά. Τό περιεργό είναι πού φοβήθηκαν και τά παιδιά ! Ίδείτε πώς στέκονται στρογγυμένα, κολλημένα τό ένα στην πλάτη τού άλλου. Έδώ δέν είναι πού έρωμαζόεται ή φαρομιά : «φοβάται ό Γιάννης τό θεριό και τό θεριό τό Γιάννη» ; . .

— Μάννα μου ! Έλεγε ο Παυλῆς πῶς με κοιτάζει αὐτὸ τὸ ἄσπρο !
 — Μάννα μου ! Έλεγε ἡ Λιλή τί ἄγρια μάτια ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ παρδαλό !
 — Δὲς νὰ μᾶς φᾶνε ;
 — Δὲς νὰ φωνάζουμε τὸ Μῆτρο ;
 (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 — Σὺν εἶδε μάλιστα, ἐξακολούθησε ὁ λοχίας, πῶς ἐπῆραμε καὶ τὸ μεγάλο φρούριο, τότε τάχως ὁ δόλιος. Ὁ ἀρχιστρατηγὸς μας τοῦ ἐμήνυσε πῶς τὴν ἄλλη μέρα στὶς πέντε τὸ πρωὶ θὰ ἔκανε ἐφοδὸ. Ὁ κακομοῖρης ὁ μπέτης, οὔτε ποὺ νάκουση ἤθελε τέτοιο λόγο. Τὸν ἔκοψε κρύος ἔρως καὶ ἀψε-σῶσα παραδόθηκε. Ἐμεῖς τὸν ἀφήσαμε νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ ὅπου θέλει, παίρνοντας μαζί του ὅλα του τὰ πράγματα ἀκόμη καὶ τὶς πενήντα τοῦ γυναικας, καὶ καμμιά δεκαριά ἑκατομμύρια φλουριά γιὰ χαρτζήλικι.

Ἄφου, παιδιά μου, πήραμε τὸ φρούριο βρήκαμε τὰ ἔλεη τοῦ Θεοῦ. Στὸ περίφημο ταμεῖο τοῦ Κασμπά, βρήκαμε σαραντακτὼ ἑκατομμυριάκια, βρήκαμε ὄχι μόνο φλουριά καὶ τάλλαρα ἀλλὰ καὶ κομμάτια μάλαμα κι' ἀσήμι. Μέσα σὲ εἴκοσι μέρες εἶχε τελειώσει ὅλη ἡ φασαρία καὶ τὸ Ἀλγέρι ἦταν παρμένο.

Καὶ τώρα μιά καὶ μάθατε πῶς τὸ πήραμε τ' Ἀλγέρι, σὺν νὰ εἰσασσε καὶ μπροστά, πᾶμε στὴν ταβέρνα νὰ δοῦμε μήπως ἦρθε ἡ κυρὰ Περισσῆ.

Στὰ παιδιά ἄρρασε πολὺ ὅλη ἡ ἱστορία ποὺ τοὺς διηγῆθηκε ὁ γενναῖος λοχίας καὶ εἶχαν τόσο βυθιστῆ, σ' αὐτὴν, ποὺ δὲν ὁ ζουζβος τοὺς εἶπε νὰ πᾶν στὴς κυρὰ Περισσῆς, τοὺς φάνηκε σὺν νὰ ξύπνησαν ἀπὸ ἕνα ὄρατο ὄνειρο.

Ἡ κυρὰ Περισσῆ δὲ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν ἀγορὰ κι' εἶχε καθίσει σκουπίζοντας τὸ καταδρωμένο της πρόσωπο καὶ τὸν χοντρὸ λαϊμὸ της μ' ἕνα κίτρινο μαντήλι.

Μόλις ὁ λοχίας Μουλινᾶ, ἀνοῖξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ, ἐκείνη τὸν σταμάτησε φωνάζοντας βραχνά :

— Ἄν ἐγνώρισα τὸν Θωμᾶ Καστέρα ! Ὁ κερὸ πῶς τὸν βλέπω ἀκόμη τὸν γερο-Θωμᾶ μου. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, Νᾶ ἡ πίπα του κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Μοῦ τὴν ἀφῆσε γιὰ ἐνθύμηση σὺν ἀφέθηκε ἀπὸ τὸ στρατό. Χιλιάδες λίρες νὰ μοῦ δώσουν δὲν τὴ δίνω. Μι γιὰ νάχουμε καὶ καλὸ ρώτημα, γιατί μὲ ρωτᾶς, κύρ λοχία μου ;

— Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ. Θέλουν νὰ τὸν δοῦν τ' ἀνηψίδια του.
 — Τ' ἀνηψίδια του ! Μὰ καὶ γὼ τὰ γνωρίζω. Τὸν ἄκουα νὰ μοῦ μιλήσῃ ὅλη ὥρα γι' αὐτὰ.

— Ἀλήθεια σᾶς μιλοῦσε γιὰ μᾶς ; ρώτησαν τὰ παιδιά μὲ συγκίνηση.

— Μοῦ μίλαγε ἄμ' πῶς ! μὲ ἔλεγε καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ του τὸν κύρ Ἀντώνη ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο καὶ γιὰ τὴν κόρη του, γυναικὰ τοῦ Θεοῦ καὶ καθὼς πρέπει.

— Ἦταν ἡ μητέρα μας καὶ πέθανε, εἶπε ὁ Γιάννης μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Τί λέει ! πέθανε ; Ἄ ! τὰ σοκμένα. Μὰ παιδιά μου ἔπρεπε νὰ τὸ γράψετε τοῦ κύρ Θωμᾶ.

— Τοῦ τὸ ἔγραψα, κυρὰ.

— Μὰ τότε δὲν θὰ τῷ λαβε τὸ γράμμα. Γιατί ἄλλοιὼς δὲν θὰ περιμένα νάρθῃτε σεῖς νὰ τὸν γυραῦτε, ἀλλ' αὐτὸς θὰ ἔτρεχε νὰ σᾶς βρῆ. Καὶ δὲν μοῦ λέτε ; ἔχετε ποῦ τὸ ἔστειλαν τὸ γράμμα ;

— Ἐδῶ στὸ Ἀλγέρι.

— Καλὰ ! Ἐχεὶ πάνω ἀπὸ χρόνον ποὺ ἀφέθηκε ἀπὸ τὸ στρατό καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ σύνταγμα ἔτσι καταλαβαίνετε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ λάβῃ τὸ γράμμα.

— Μὰ τότε, κυρὰ Περισσῆ, εἶπε ὁ λοχίας μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς ποῦ βρίσκεται τώρα ;

— Καὶ ἔξρω καὶ δὲν ξέρω. Τὸ σωστὸ εἶναι πῶς δὲν κάθεται πουθενά. Πότε τὸν βλέπεις ἐδῶ καὶ πότε τὸν βλέπεις ἐκεῖ. Γιατί πρέπει νὰ ἔξερετε, καλὰ μου παιδιά, πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σύνταγμα, ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὰ λιοντάρια ὡς ποὺ νάρθη ἡ ὥρα ν' ἀποφασίσῃ ἂν θὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του ἢ θὰ μείνῃ ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ κυνήγι τῶκαναν ἴσαμε τὰ τώρα μόνον οἱ ντόπιοι καὶ τοῦ Θωμᾶ, ποῦναι φιλότιμος ἄνθρωπος, τοῦ κακοφαινόταν πολὺ ποὺ δὲν πήγαινε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς μας νὰ κυνηγήσουν τὰ λιοντάρια. Δὲν λέω πῶς πρῶτος αὐτὸς εἶδεξε τέτοιο κούραγιο τῶκαναν κι' ἄλλοι δὲν πατριώτες μας. Ὁ Χασαίνης καὶ ὁ Χαϊρέτης. Μὰ σὺν πέθαναν τὰ δὴ αὐτὰ παλληκάρια, κανεὶς πᾶ ἀπ' τοὺς δικούς μας δὲν βγήκε σὰ τοῦτο τὸ κυνήγι. Τὸ λοιπὸν ὁ μπάριμα Θωμᾶς τὸ εἶχε γιὰ προσβολή. Καὶ εἶπε : «Θὰ πάω ἐγὼ». Ἀγοράζει λοιπὸν μιά κα-

ραμπίνα πρώτης καὶ μιά καὶ δὴ ξεκινάει νὰ πᾶ νὰ βρῆ λιοντάρια. Καὶ νὰ ἔξερατε τί σκοπεύτης ποὺ εἶναι ! Ἀνεδοκατεβαίνει τὰ βουνὰ κυνηγώντας τὰ λιοντάρια καὶ κανεὶς δὲν ξέρεῖ ποῦ νὰ τὸν βρῆ. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα—γιατί πρέπει νὰ ἔξερατε, καλὰ μου παιδιά, πῶς ποτὲ δὲν ἔρχεται σι' Ἀλγέρι, χωρὶς νὰ περάσῃ καὶ μιά στιγμὴ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ καπνίσῃ τὴν πίπα του—τὸ λοιπὸν τί ἔλεγα ; ἔ, ναι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶδα, θυμάμαι πῶς γύριζε ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνα, ὅπου εἶχε σκοτώσει σὲ μιά βδομάδα ἕνα πεντάμορφο λιοντάρι, ἄχ μάτια μου τί λιοντάρι ! Ἐσκότωσε λοιπὸν ἕνα λιοντάρι, καὶ δὴ πᾶνθηρες. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ δουλειὰ του δὲν πᾶει ἀσχημα.

— Πῶ ! ἔκανε ὁ λοχίας, νὰ κινδυνεύῃ κανεὶς τὴ ζωὴ των, γιὰ σαράντα παλιόφραγκα, ποὺ δίνει ἡ κυβέρνησις γιὰ βραβεῖο σ' ὅποιον σκοτώσῃ λιοντάρι.

— Ἄμ, τὸ δέρμα ; τὸ ἔχασες, κύρ λοχία μου, εἶπε ἡ κυρὰ Περισσῆ. Καθὼς μοῦ διηγείσαι ὁ Θωμᾶς ἐπούλησε τρία δέρματα χιλιά διακόσια φραγκακία, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.

— Τέλος πάντων, κυρὰ Περισσῆ, εἶπε ὁ λοχίας Μουλινᾶ, ἔξερες νὰ μᾶς πῆς ποῦ θὰ πῆγαινε φεύγοντας ἀπὸ δῶ ;

— Ποῦ θὰ πῆγαινε τὸ ξέρω βέβαια καὶ θὰ σᾶς τὸ πᾶ παρεούθς. Ἐπῆγαινε, καλὰ μου παιδιά, στὸ Τλέμκεν μαζὶ μ' ἕνα φίλο του ποὺ τὸν εἶχε, βεβαιώσει πῶς ἐκεῖ κάτω υπάρχουν λιοντάρια πολὺ καλύτερα ἀπ' τὰ λιοντάρια τοῦ Βατνᾶ καὶ τοῦ Ὠρῆ. Μονάχα ποὺ δὲν θάμηναν ἐκεῖ πολὺ γιατί ὁ Θωμᾶς ἤθελε νὰ γυρίσουν μὲν ὥρα ἀρχήτερα στὴ Κωνσταντίνα. Τὸν περιμένω τὸ λοιπὸν ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα νὰ τὸν δῶ ἔξαφνα μπροστά μου.

Δὲν λέγεται ἡ χαρὰ ποὺ πήραν ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδελφία του σὺν ἀκουσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐχάριστα νέα. Τώρα πᾶ τὰ παιδιά ἦσαν βέβαια πῶς ὁ θεὸς τους θὰ τὰ ὑποδεχόταν μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ἀγάπη, μιά καὶ δὲν τὰ εἶχε λησιμονῆσει καὶ μιλοῦσε πάντοτε γιὰ τ' ἀνιψάκια του.

Εὐχαρίστησαν λοιπὸν θερμὰ τὴν κυρὰ Περισσῆ καὶ τὸν λοχία Μουλινᾶ κι' ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κυρίας Ποτελοῦ γιὰ νὰ φέρουν σ' αὐτὴν καὶ στὸν κύριο Περικλῆ τὴν καλὴ εἰδηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Νὰ πωλήσουμε τὸν Κίτσο ;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸν θεὸ σου στὸ Τλέμκεν ἀντὶ νὰ τὸν περιμένῃς ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ ἐδῶ ;

ρώτησε ὁ κύριος Περικλῆς τὸν Γιάννη. Τὸ ξέρεις ὄμως, παιδί μου, πῶς δὲν θὰ ἔχῃς καὶ τόσο πολλὰ χρήματα ; Καὶ τὸ Τλέμκεν δὲν εἶναι τόσο κοντὰ στὸ Ἀλγέρι ὡς τὸ Βλιδάχ.

— Εἶναι πολὺ μακριὰ ;

— Δεκαεπτὰ ὥρες μὲ τὸ τραῖνο ἴσαμε τὸ Ὀρὰν καὶ ἀπὸ τὸ Ὀρὰν ὡς τὸ Τλέμκεν εἶναι μιά δλόκληρη νύχτα μὲ τὸ ταχυδρομικὸ λεωφορεῖο.

— Καὶ χρειάζονται πολλὰ χρήματα ;

— Καμμιά ἑκατονπενήντα φράγκα. Ἐκατὸν πενήντα φράγκα μπορεῖ νὰ βρεθοῦν στὸ Ἀλγέρι. Ἐδῶ ὁ Κολόμβος βρήκε τὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἦταν δυσκολώτερο πράγμα καὶ μεις δὲν θὰ βροῦμε ἑκατὸν πενήντα φράγκα ;

— Ἄν μποροῦσε ὁ Κίττος νὰ μᾶς βρῆ πάλι κανένα χαρτοῦτοσὸ λίρες, εἶπε μὲ ἀφέλεια ὁ Φραγκίσκος.

— Ὁ Κίττος ! εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς, ποῦς ξέρεῖ ;

— Πῶς ; Τί θὰ πῆ αὐτό ;

— Ρώτησε ὁ Γιάννης. Λέτε ὁ κύριος Γκαστάλδης νὰ ἔκρυψε καὶ ἄλλο θησαυρὸ στὴν τσέπη μας καὶ δὴ ὁ Κίττος.

— Ὁχι, ὄχι. Ἀφήστε ὄμως νὰ κάνω καίνο ποῦχω στὸ νοῦ μου. Ἀλήθεια δὲν μοῦ λές, ἔγραψες γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν πλοίαρχο Γκαστάλδη ; Δὲν σοῦ ἀπήντησε ἀκόμη ;

— Ἴσως νὰ βρισκεται σὲ ταξίδι.

— Μπορεῖ. Ἄλλ' ἂς ξανάρθουμε πάλι στὸ ζήτημά μας. Θέλεις τώρα ἀμέσως νὰ φύγετε γιὰ τὸ Τλέμκεν ;

— Βέβαια ἄβριο κι' ὄλας ἂν ἦταν δυνατόν.

— Ἴσως γι' ἄβριο νὰ εἶναι πολὺ γλήγορα. Ἀλλὰ τί θάλεγα ἂν βρισκόταν ἕνα μέσον γιὰ νὰ εἰσθε μεταῦριο στὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ὀρὰν, νὰ εἶναι πληρωμένα τὰ εἰσιτήρια σας καὶ νάχετε ἀκόμη στὴν τσέπη σας τρία ὡς τέσσαρα χρυσὰ εἰσοσφραγκάκια ;

— Ὡ ! κύριε Περικλῆ, πόση εὐδυνάμοσῶνθ θὰ σᾶς εἶχα ἂν μποροῦσατε νὰ κατορθώσατε ἕνα τέτοιο πράγμα.

— Πᾶω νὰ δοκιμάσω. Πρέπει νὰ ἔξερῃς ὄμως πῶς αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ μένα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάποιον ἄλλον ποὺ πρέπει νὰ ἴδῃ κύριο καὶ ἀπὸ σᾶς. Δὲν σᾶς λέω σήμερα περισσότερα. Ἀφήστε με νὰ τελειώσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τις δέκα ὁ

κύριος Περικλῆς ἦρθε χαρούμενος στὴς κυρὰς Ποτελοῦ

— Χαρὰς εὐαγγέλια, παιδιά μου. Ὁ κερὸ πῶς ἔχω κι' ὄλας στὰ χέρια μου τὰ λιπτά σας Μονάχα. . . τὰ χρυσὰ εἰσοσφραγκα δὲν ἔρχονται μόνο τους. Πρέπει νὰ τὰ κερδίσῃς ἢ νὰ τ' ἀγοράσῃς. Γιὰ νὰ ἴδουμε, Μιχαλάκη. Ἐγὼ λέω πῶς θάδινες τὸ κάθε τι γιὰ νὰ βρῆς τὸν καλὸ σου θεὸ καὶ νὰ ζήσῃς πᾶ ἡσυχῶς κοντὰ του ἀντὶ νὰ γυρίσῃς σ' αὐς δρόμους μὴ ἔφέροντας πῶς νὰ περάσῃς τὴν ὥρα σου.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Μιχαλάκης ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε γιὰ νὰ δώσω.

— Ἄν εἶχες ὄμως κάτι, θὰ τὸ εἶδινες εὐχαρίστως ;

Τὰ παιδιά πήγαιναν μαζί με τὴν κυρία Ποτελοῦ στὴν ἀγορὰ (Σελ. 148, στ. α')

— Μάλιστα θὰ τὸ εἶδιναι.
 — Μὲ τὴν καρδιά σου ;
 — Μάλιστα μὲ τὴν καρδιά μου.
 — Καὶ δὲν θὰ λυπηθῆς καθόλου ;
 — Ὁχι.

— Ἄκουσε λοιπὸν. Ἐγὼ ξέρω κάποιον ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ τὰ ἑκατὸ φράγκα ποὺ σᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ πάτε στὸ Τλέμκεν καὶ ἀκόμη περισσότερα, μὲ τὴν συμφωνία, νὰ τοῦ χαρίσῃς τὸν . . . πῆθηκό σου.

— Τὸν Κίτσο ! Νὰ δώσουμε τὸν Κίτσο ! ποτέ ! φώναξε ὁ Μιχαλάκης σφίγκοντας μ' ἀγάπη τὸ ζῶο ποὺ καθόταν ἡσυχῶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτε.

Τότε ὁ κύριος Περικλῆς διηγῆθηκε στὰ παιδιά πῶς ἤξερε ἕνα πλοῦσιο Ἀγγλο ποὺ τὸν ἔλεγε κύριο

Χάρισσον. Αὐτὸς ὁ κύριος Χάρισσον εἶχε μανία μὲ τὰ ζῶα. Στὴν ὄρειοτατη ἐξοχὴ του εἶχε ἕνα πραγματικὸ ζωοτροφεῖο. Καὶ τί δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ. Κόττες, φασιανὸς καὶ ἔλαιον τῶν εἰδῶν τὰ πουλιά, στρουθοκαμήλους, ζαρκαδία, δὴ-τρία τσακάλια, μιά μικρὴ δαινα ποὺ τὴν εἶχε ἐξημερωμένη καὶ ἕνα πλήθος ἄλλα ζῶα. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔλειπε ἦταν ἕνας πῆθηκος καὶ τὸ εἶχε μεγάλο καυμὸ. Πολλὲς φορὲς εἶχε μιλήσει ἔσπὸν κύριο Περικλῆ γι' αὐτὸ καὶ τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τοῦ βρῆ κανένα. Ὁ κύριος Περικλῆς πῆγε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε πῶς τοῦ βρήκε ἕνα πῆθηκο. Ὁ Ἀγγλος καταχάρηκε καὶ τώρα περιμένε τὰ παιδιά νὰ πᾶνε μὲ τὸν πῆθηκό τους.

— Λοιπὸν ἂν ὁ Μιχαλάκης θέλῃ, εἶπε στὸ τέλος, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ πᾶμε στὸν κύριο Χάρισσον καὶ εἶσο ἄβριο τὸ πρωὶ θὰ μπορέσατε νὰ ξεκινήσατε γιὰ τὸ Ὀρὰν χωρὶς νὰ χρωστᾶτε σὲ κανένα τίποτε.

Ὁ Μιχαλάκης ἦταν βέβαια πολὺ λυπημένος γιατί θὰ ἀποχωριζόταν τὸν ἀγαπημένο του Κίτσο. Ὁ Γιάννης καὶ ὁ κύριος Περικλῆς γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν τοῦ ἔλεγον πῶς ὁ Κίττος θὰ εἶναι πολὺ πῆδ εὐτυχομένος στὴν ἐξοχὴ τοῦ κ. Χάρισσον καὶ πῶς ἐκεῖ ὄχι μόνον θὰ ζῇ καλὰ καὶ δὲν θὰ στεναχωριέται ἀλλὰ θὰ ἔβρισκε καὶ πολλοὺς φίλους.

Τέλος πάντων σὺν ὁ Μιχαλάκης πείσθηκε μετὰ πολλὰ νὰ δώσῃ τὸν σύντροφό του, ὁ κ. Περικλῆς, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Φραγκίσκος μαζί μὲ τὸν πῆθηκο πήραν

τὸ τράμ γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐξοχὴ τοῦ κ. Χάρισσον.

Φθάνοντας ἐκεῖ ἤβραν τὸν Ἀγγλο στὴν ἀλὴ τοῦ σπιτιοῦ του.

— Σας φέραμε τὸν πῆθηκο, εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
 ΝΕΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΙ ΕΙΜΑΙ ;

Μὲ προσοχὴ πανὶ λεπτό
 Ὑφαίνω δίχως ἀργαλειό,
 Ἐρῶ τὴν τέχνη ἀπὸ μικρὸ
 Χωρὶς νὸ πάω στὸ σχολεῖο.

Ἄχ, ἡ σκληρὴ νοικοκυριά,
 Ὄταν μὲ ἴδῃ μὲ κινητᾶ,
 Καὶ μὲ μιά σκοῦπα μοῦ χαλά
 Τὴν τόσο ὄρατα μου δουλειά.

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ - ΠΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΜΟΥΓΚΡΙΖΕΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Τώρα κι' έξη-έφτά χιλιάδες χρόνις ή γή μας ήταν κιάλας γεμάτη ζώα και μάλιστα ζώα με τα όλα τους : με πόδια, με γούνα, με δόντια, με νόχια, τέλος πάντων μ' ό,τι χρειάζεται. σ' ένα ζώο για να το κάνει αξιοπρεπές και παρουσιάσιμο. Κι' αυτό σ' ας το λέω για να μην περιφραυάσθε για τή σημερινή μας πρόοδο.

Τήν εποχή εκείνη τήν εύλογημένη, άγρια ζώο δέν όπηρχαν στον κόσμο. Όλα τα πλάσματα του Θεού ήταν ήμερα σαν άρνια και σ' κανένα δέν θά έρχόταν ποτέ ή σκέψη να φάη ένα από τ' άδέφρια του. Ακόμη κι' ή φωνή τους ήταν ταιριαστή με τον άγαστό τους χαρακτήρα. Κανένα δέν μούγκριζε, κανένα δέν ούρλιαζε. Η φωνή τους ήταν τόσο γλυκειά και άρμονική πού χαϊρόσουν να τήν άκούς. Τής άγγελάδας π. χ. ή φωνή ήταν μελωδική σαν κελάιδημα πουλιού και ή φωνή του έλέφαντα έμοιαζε κάπως με τον ήχο τής φλογέρας.

Ό τόσο έβλεπε κανείς και μερικές υπερβολές. Π.χ. βάλτε με το νου σας τα άδύνατα νιαουρίσματα ενός νεογέννητου γατιού και τότε θα καταλάβετε τί ήταν τώρα και έξ έφτά χιλιάδες χρόνια ή φωνή ενός λιονταριού πού έχει σ' ας όλη τήν ανάπτυξή του. Έ, αυτό με τήν άλήθεια παρατήγαινε.

Τήν εποχή εκείνη λοιπόν, σ' ένα δάσος τής Άφρικης, ζούσε ένα θαι

και μεγαλοπρεπέστατο ζώο να βόσκη ήμερα ήμερα στα άνόσπαρτα λθάδια και να βγάξη κάτι δειλιά : «Μιιι! μιιι !»

Τό πράγμα ήταν τόσο γελοίο, ώστε όλοι οι κάτοικοι του δάσους το είχαν προσέξει και δέν άφηναν εύκαιρία χωρίς να κοροϊδέψουν και να ειρωνεύθουν το κακόμοιρο τό λιοντάρι. Αυτό άγαθό καθώς ήταν, σ' όλες τις κοροϊδίες άπαντούσε μ' ένα ντροπαλό «Μιιι ! μιιι !», κατέβαζε τ' αυτιά του και τήν ουρά του και κρυβόταν μες στα δέντρα.

Σε όλο δάσος ζούσε κι' ένας πικραγός πού όλοι τον εκτιμούσαν και τον σέβονταν. Σκαρφαλωμένος στο κλαρι ενός δένδρου περνούσε τήν ήμέρα του φλυαρώντας και άγορευώντας. Έίχε τήν τέχνη να μιμνήται στην έντέλεια τή φωνή όλων των ζώων και οι διάφορες φάρσες του και τα άστεία του ήταν ή μεγαλύτερη διασκέδαση για τους κατοίκους του δάσους. Όστούσο ο παπαγάλος αυτός πού με τόση τέχνη έκανε τις φωνές των άλλων ζώων δέν θέλησε ποτέ του να μιμνήτ ή φωνή του λιονταριού κι' όσες φορές κι' αν του ζήτησαν τό λόγο, δέν άπάντησε.

Ένα πρωί ήταν ένας καιρός υπέροχος. Όυτε φύλλο δέν σειόταν μες στο δάσος. Κάτω από τα πυκνόφυλλα δέντρα άκουγε κανείς τα πουλιά να τιτιβίζουν, τις τίγρεις να κελαιδίζουν και τους κροκόδειλους να σιγανομουρμουρίζουν. Ήταν ένα έλαφρό φιθύρισμα πού έμοιαζε σαν τή μουσική μιας μακρυνής ορχήστρας. Έξαφνα μες στη θεική αυτή γαλήνη άκούσθηκε ένας ήχος σαν βροντή, ένα μούγκρισμα άγρια, έκκωφαντικό, φοβερό. Τα ζώα όλα τινάχτηκαν και τέντωσαν τ' αυτιά τους. Τό μούγκρισμα άκούσθηκε και πάλι. Ήταν μια φωνή τόσο τρομακτική πού δέν μπορούσε να παραβληθ ή με τίποτε.

Τό δάσος όλο σειόταν από τον κραδασμό και τα ζώα όλα κυριεύθηκαν από άπερίγραπτο πανικό και σκορπίστηκαν προς όλες τις μεριές. Τα πουλιά άνοιξαν τα φτερά τους και πέταξαν, οι μαϊμούδες κατέβηκαν κούτροβαλιαστά από τα δέντρα, όλα τα πτερωτά και τα άπτερα τββαλαν στα πόδια κατατρομαγμένα.

Σε λίγο έγινε πάλι ήσυχία και τα ζώα άφρο περιπλανήθηκαν στα γύρω βουνά και στους κάμπους, γύρισαν τό βράδυ πίσω στο δάσος τους. Ήταν όλο έρημο και τό μόνο πού συνάντησαν τα ζώα ήταν ο παπαγάλος σκαρφαλωμένος μ' όλην του τήν ήσυχία επάνω στο συνθισμένο του δέντρο.

Έβγαλε κάτι μούγκρημά πού έκανε τό δάσος να τρέμη (Σελ. 167, στ. α')

Κι' ο παπαγάλος όχι μόνον δέν φαινόταν τρομαγμένος, αλλά γελοούσε με τήν καρδιά του. Περιμένε να μαζευτούν πρώτα όλοι και τούς έπαιε :

— Γι' άκούστε με σιγμής :

Πήρε πρώτα μια βαθειά άναπνοή, άνοιξε τό στόμα του όσο πιδ πολύ μπορούσε κι' ύστερα έβγαλε τό φοβερό εκείνο μούγκρισμα πού τό πρωί είχε άναστατώσει όλον τό κόσμο.

Τά ζώα τββαλαν στα πόδια έντρομα και δέν ξαναγύρισαν παρά μόνον όταν έπαψε πιά να φωνάζη.

— Ό, πώς μες έτρόμαξε! το φώναξαν. Μήν τό ξανακάνης, να χαρής! Έσύ λοιπόν ήσουν πού έκαμες έτσι τό πρωί ; είπαν ύστερα.

— Έγώ, έκανε ο παπαγάλος καμαρώνοντας για τήν έπιτυχία του. Από καιρό έκανα δοκιμές, μα σήμερα ήθελα να τ' άκούσετε κι' όσείς.

— Μα τίνος φωνή είναι αυτή ;

Ο παπαγάλος άργησε λίγο ν' άπάντηση για να είναι ακόμη μεγαλύτερη ή έντύπωση, κι' ύστερα είπε :

— Είναι ή φωνή του λιονταριού !

Τό άστείο ήταν τόσο πετυχημένο, πού όλα τα ζώα μαζί ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια, άκράτητα και άτελείωτα, πού τό δάσος όλόκληρο άντηρούσε από τα χαχανισματά τους.

Όσο για τό λιοντάρι, αυτό άκούγοντας τα γέλια πού γίνονταν εις βάρος του είχε τρέξει να κρυφτή στη σπηλιά του καταντροπιασμένο.

Μια όλόκληρη βδομάδα δέν ξεμύτισε βράζοντας από ντροπή και άγανάκτηση. Έ, με τήν άλήθεια, παρατήγαινε τό πράγμα, δέν μπορούσε πιά να άνεχθ ή αυτή τήν κοροϊδία. Να λοιπόν, άφρο εκείνο τό άπαίσιο και

Τής άγγελάδας ή φωνή ήταν σαν κελάιδημα πουλιού (Σελ. 166, στ. α')

μάσιο λιοντάρι, ένας άληθινός γίγαντας άνάμεσα σ' άλλα λιοντάρια. Έίχε μια μεγαλοπρεπέστατη, πυκνή και κητιέκνη χαιτή, είχε πελώρια δόντια και τέτοια δύναμη πού τίποτε δέν μπορούσε να το άντισταθ ή. Μα όστούσο ήταν κάπως κωμικό τό να βλέπη κανείς αυτό τό επιβλητικό

παράφωνο μούγκρισμα πού έβγαλε ο παπαγάλος είχε σκορπίσει τόν τρόμο μέσα σε όλόκληρο τό δάσος, θά δοκίμαζε τώρα ο ίδιος να μιμνήτ ή μούγκρισμα εκείνο και να απλώνη γύρω του τόν πανικό.

Άρχισε λοιπόν να προγυμνάζεται. Πήγε στην άκροσταριά και άρχισε να κάνει γαργάρες με χαλκία για ν' αλλάξη τή φωνή του, τό μόνο όμως πού κατάφερε ήταν να άρπάξη ένα γερό συναχι επειδή έμύσκεφε τα πόδια του στο νερό. Τό συναχι τό χτύπησε στο λαιμό και τό άλλο πρωί έξύπνησε φοβερά βραχνιασμένο.

Δοκίμασε να μούγκρησ η και είδε πώς ή φωνή του ήταν φοβερά άλλιωμένη. Έβγξε για να καθάρισ η τό λαιμό του και προσπάθησε να φωνάζη δυνατότερα για ν' άκουσ η. Στ' η τετάρτη τέλος δοκίμη έβγαλε κάτι τέτοια μούγκρητά, πού έκανε όλο τό δάσος να τρέμη.

Η άσκηση όστούσο του είχε άνοίξη τήν όρεξη και για μεζε άρπαξε και καταβρόχθισε ένα ζαρκάδι πού έτοχε να περάση από μπροστά του.

Από εκείνη τήν ήμέρα κανένας στον κόσμο δέν τολμάει πιά να κοροϊδέψη τα λιοντάρια. Όλα τα φοβούνται και τα σέβονται. Και από εκείνη τήν ήμέρα επίσης τα λιοντάρια έγιναν σαρκόβόρα και κάθε βράδυ καταβαίνουν στο ποτάμι για να πιούν νερό και να μουσκέψουν τα πόδια τους για να διατηρήσουν τήν βραχνάδα του λαιμού τους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΑΜΟΡΗ ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε μια γυναίκα χήρα με τή μοναχοκόρη της, πού τήν κοίταζε σαν τα μάτια της. Σύγκαιρα τήν έστειλε στο σχολείο και όταν έμαθε να διαβάξη καλά και να γράφη στον άμμο με ευλοκόντυλο, τήν κράτησε κοντά της, να συνηθισ η τις δουλειές του σπιτιού και να γίνη καλή νοικοκυρά.

Έπειτα, τής έδειξε πώς να υφαίνη στον άργαλειό.

Αφρο έμαθε όλα αυτά, τήν έβαλε σε μια ράφτρα να μάθη να ράβη, τα φορέματά της, ακόμη και ξένα για να μπορη με τήν τέχνη της να κερδίξη λεφτά.

Υστερα από λίγες μέρες, ή δασκάλα της ή ράφτρα, άρχισε να τήν ζηλεύη, γιατί τήν έβλεπε πώς ήταν πιδ όμορφη από τή δική της κόρη' για να τήν άναγκάση να φύγη από κοντά της, έπαψε να τήν λέξη με τόνόμα της Χρυσή και τήν φώναζε "Άμωρη.

Και τήν άπόπαιρνε όλοένα με τήν άφορμή πώς τ' αχα δέν τα κατάφερνε στο ρ' φημο.

Μαύια τάδικα λόγια ή Χρυσή σάστιζε, πότε μπερδευε κι' έσπαζε τις κλωστές και πότε τρυπούσε και μάτωνε τα δακτυλά της με τήν βελόνα.

Από τήν δασκάλα τό πήραν τα άλλα κορίτσια και τήν έλεγαν κι' έκείνα άμωρη.

Άκούγοντας ή κόρη να τήν λένε όλοι έτσι, δέν βόστηξε, τήν πήρανε τα κλάμματα και τό είπε με παράπονο τής μάνας της.

Έκείνη πήγε στη ράφτρα και τήν ρώτησε γιατί τήν κόρη της τήν έλεγε "Άμωρη :

— Γιατί είναι άμωρη, πού θα πη άνίκανη για κάθε τι. Για βάλτηνε να σου φτιάξη μια πήττα να ιδής ξερεί :

— Ξερεί και παραξέρει, είναι ξεφτέρι σ' όλες τις νοικοκυράτικες δουλειές και γυρίζοντας στο σπιτι της, έδωσε τής κόρης της τό σκαφίδι και τό άλεύρι για να ζυμώση τήν πήττα.

Η Χρυσή καθως άρχισε να ζυμώνη, είδε πώς τό νερό γίνηκε αίμα και τό άλεύρι άκόμπι, (έμπυο). Παραξενεύτηκε, φώναξε, τή μάνα της και τής είπε :

— Καλέ μάνα, για ιδές, γιατί γίνηκε έτσι !

— Αι δέν πειράζε, παιδί μου, ζύμωσε τή και στο φούρνο πού θα ψηθ ή πιστεύω να φτιάξη.

Αφρο τήν άποζύμωσε, τήν πήγαν σε μιας γειτόνισσας τόν φούρνο, για

τι ο δικός τους είχε χαλάσει, και άμα τήν πήραν απ' αυτόν φημμένη, έγύριζαν χαρούμενες στο σπιτι τους γιατί έβλεπαν πώς ή πήττα είχε γίνει όμορφη.

Καθως ζυγώναν στην έφθουρά τους, ξαφνικά ή πήττα άρχισε να πεινάη κατά τό δρόμο, λες κι' έκανε φτερα.

Μπρός ή πήττα, πίσω ή κόρη και πιδ πίσω ή μάνα να τή φτάσουν, έτρεξαν πολύ μα τού κάκου και να τήν ζυγώσουν.

Η μάνα κουράστηκε και άπόμεινε στο δρόμο, μα ή κόρη όλοένα ξοπλώ από τήν πήττα.

Μια στιγμή πού βρέθηκε τόσο κοντά της και ήταν έτοιμη να τήν πιάση, άνοιξε ή γή και έπεσε ή πήττα μέσα, μα πρόλαβε και ή κόρη και έχώθη μαζί της.

Άμα προχώρησε λιγάκι, εκκλεισε τό άνοιγμα από πάνω της. Κοιτάει δεξιά, άριστερά, για τήν πήττα, μα δέν τήν έβλεπε πουθενά, μόνο σ' ένα τοίχο μάτιασε κρεμασμένη μια κρικέλα με πολλά κλειδιά. Τήν ξεκρέμασε, τα μέτρησε και ήταν σαρανταένα. Τράβηξε πιδ κάτω και άντίκρυσε γύρω, γύρω πολλές κλειστές πόρτες.

Άρχισε νάνοιγη μια, μια με τα κλειδιά πού ταίριαζαν και τί να ιδη τότε μέσα στις κάμαρες. Η μια είχε χρυσάφι, ή άλλη άσημι, ή άλλη διαμάντια και άλλα πετράδια, άλλη μεταξωτά και άλλες, λογις-λογής άζετιμητα πράγματα.

(Άκολουθεί) ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

—Ήλθε ο 'Απρίλιος, τί λαμπρός ο ήλιος !... Άνακοινώθη από τήν Νιόβη

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΝΑΘΟΔΥΝΑΜΟΜΕΤΡΟΝ

Μπα ; τί είναι αυτό πάλι τὸ καινούργιο ; Ε, δὲν χρειάζεται καὶ τόση σοφία γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε. Ἄν εἴσθε λίγο δυνατοὶ στὰ ἑλληνικά θὰ μαντεύσετε ἀμέσως πὺς πρόκειται γιὰ ἓνα μηχανήμα πὺ μετράει τὴ δύ-

ναμὴ τῶν «γνάθων» δηλαδὴ τῶν σαγονίων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ τὸ ἀνακάλυψε καὶ τὸ δοκίμασε πρῶτος ἓνας σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ἰόρκης γιὰ νὰ ἴδῃ, φαίνεται, ἂν οἱ συμπατριῶτες τοῦ Ἀμερικανοῦ μὲ τὰ τετράγωνα καὶ σκληρὰ σαγόνια τοὺς ἔχουν σ' αὐτὰ τόση δύναμη, ὅση νομίζει κανεὶς ὅταν τοὺς βλέπει. Πειραματίσθηκε λοιπὸν στοὺς ποδοσφαιριστὰς τῆς ἀθλητικῆς ὀμάδος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεζότας, πὺ ἦσαν ὅλοι κατὶ παιδάροι ὡς ἐκεῖ ἐπάνω μὲ κατὶ σαγόνια πὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς μποροῦν νὰ σπάσουν πέτρες, καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ δοκιμάσουν τὸ γναθοδυναμόμετρον του. Μὲ ἔκπληξή του ὁμως παρατήρησε πὺς ἡ δύναμὴ τῶν «γνάθων» τῶν ἀθλητῶν αὐτῶν δὲν περνοῦσε κατὰ μέσον ἔρον τὰ 56 κιλά καὶ 700 γραμμάρια καὶ πὺς τοῦ δυνατότερου τὰ σαγόνια ἔφθασαν στὴν δύναμὴ τῶν 87 κιλῶν.

Ἀπεναντίας ὅταν δοκίμασε τὴ δύναμὴ τῶν σαγονίων μιᾶς φυλῆς Ἐσκιμῶν, κίστοποίησε ὅτι οἱ μικροκαμωμένοι καὶ φανομενικὰ ἀσθενικοὶ ἰθαγενεῖς εἶχαν δόντια πὺ ἔκοβαν πολὺ πύδδυνατὰ ἀπ' ὅ, τι τῶν παλληκαράδων τοῦ Μιννεζότα. Ἔτσι τὸ γναθοδυναμόμετρον ἔδειξε σ' αὐτοὺς ὡς μέσον ἔρον δύναμην 134 κιλῶν καὶ ὁ πύδ δυνατὸς εἶχε στὰ σαγόνια του δύναμην 155 κιλῶν καὶ 800 γραμμάρια.

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς ἐξη-

γώντας τὸ φαινόμενον εἶπε ὅτι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι ἐπαφῶν πύδ νὰ ἔχουν δύναμην στὰ σαγόνια τοὺς γιὰτὶ οἱ τροφῆς πὺ τρώνε εἶναι πολὺ μαλακῆς.

Ἐκεῖνο ὅμως πὺ ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς εἶναι πὺς οἱ Ἐσκιμῶτες δὲν χρησιμοποιοῦν τὰ δόντια τοὺς μονάχα γιὰ νὰ μασσοῦν, ἀλλὰ καὶ σάν ἐργαλεῖα. Τὰ μεταχειρίζονται κατὰ τὴν ἀνάγκη πὺ θὰ παρουσιαστοῦν, πότε γιὰ τανάλιας, πότε γιὰ ψαλλίδια, πότε γιὰ τοιμηπίδες, ἔτσι ὡστε στὸ ἔτελος καὶ τὰ δόντια τὰ ἴδια τριβονται ὡς τὴ ρίζα.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ !

Μὲ τὸ συναγωνισμό πὺ γίνεται στὰ ὑπερωκεᾶνια γιὰ τὴν «κύανη ταινία» τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν Ἑυρώπη στὴν Ἀμερικὴ συντομεύθηκε σημαντικὰ αὐτὰ τὰ τελευ-

ταῖα χρόνια. Ἐκεῖ, δηλαδὴ, πὺ ἔκανε κανεὶς πρῶτὰ δεκαπέντε μέρες νὰ πάῃ στὴν Ἀμερικὴ, ὅστερα δέκα, καὶ πρὶν ἀπὸ τριάντα μόλις χρόνια ἔκανε μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα, τὰ γερμανικὰ ὑπερωκεᾶνια «Βρέμη» καὶ «Ἑυρώπη» κατάρθρωσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαδρομὴ αὐτὴ μέσα σὲ 4 1/2 μέρες καὶ λίγο ἀργότερα τὸ γαλλικὸ ὑπερωκεᾶνιο «Νορμανδία» καὶ τὸ ἀγγλικὸ «Βασίλισσα Μαίρη» ἔρριξαν καὶ τοῦτο τὸ ρεκόρ καὶ ἔφθασαν στὴ Νέα Ἰόρκη, μέσα σὲ τέσσαρις ἡμέρες μοναχά. [Φαίνεται ὅμως πὺς καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἢ ἴδια ἔχει τὴν ἐπιθυμία νὰ βρῖσκεται πύδ κοντὰ στὴν Ἑυρώπη. Καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὰ βάρη ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ τρεχάματα, ἔξκίνησε μοναχὴ τῆς νάρθη πρὸς τὰ ἑμᾶς !

Μάλιστα, ὅσο ἀπίστευτο κι' ἂν σὰς φαίνεται, ἡ Ἀμερικὴ περπατᾷει ! Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο κάθε χρόνο, ἀλ-

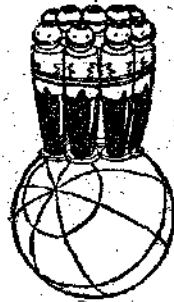
λὰ σταθερὰ. Οἱ σοφοὶ πὺ ἔκαναν τὴς καταμετρήσεις παρατήρησαν πὺς ἡ Ἀμερικὴ μετατοπιζέται πρὸς τὰ ἀνατολικὰ δώδεκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου κάθε χρόνο. ἔτσι ὡστε σὲ μερικὰ ἑκατομμύρια χρόνια ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν Ἑυρώπη. Λοιπὸν καλὴν ἀντάμωση.

ΠΟΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ;

Καὶ τώρα πὺ μιλοῦμε γιὰ τὴ γῆ μας καὶ γιὰ τὴς ἡπείρους μας, θέλετε νὰ μάθετε καὶ πόσοι εἴμαστε ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα ; Σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ πὺ δημοσιεύθηκε στὸ Μηνιαῖο Δελτίο τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1938 ἦταν 2 δισεκατομμύρια, 134 ἑκατομμύρια ψυχῆς. Σύμφωνα ἐπίσης μ' αὐτὴ τὴν στατιστικὴ μαθαίνουμε πὺς περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μισοὺς κατοίκους τῆς γῆς μας ζοῦνε στὴν Ἀσία καὶ πὺς ἔν συγκρίσει μὲ τὸ 1937 τώρα εἴμαστε κάπως περισσότεροι.

Ὅσο γιὰ τὴ γερικὴ Ἑυρώπη μας, σὰς πληροφοροῦ πὺς ὁ πληθυσμὸς τῆς φθάνει στὰ 397 ἑκατομμύρια πὺ εἶναι μοιρασμένα στὶς διάφορες χῶρες μὲ τὴν ἐξῆς ἀναλογία : 79 ἑκατομμύρια στὴ Γερμανία, 47 στὴν Ἀγγλία, 43 στὴν Ἰταλία, 42 στὴ Γαλλία καὶ ἀπὸ λιγώτερα στὰ ἄλλα κράτη.

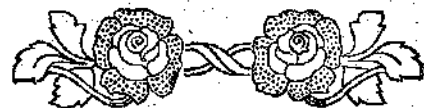
Ἡ Ρωσία πὺ βρίσκεται καὶ στὴν

Ἀσία καὶ στὴν Ἑυρώπη ἔχει 178 ἑκατομμύρια κατοίκους.

Νὰ ἴδοῦμε πὺσαι θ' ἀπομείνουμε ἔταν τελειώσῃ ὁ πῆλεμος ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἐλευθερία γλυκεῖα θεότης,
Στὸ διάβα σου σκοπᾶς τὸ φῶς,
Σ' εὐγνωμονεῖ ἡ ἀνθρωπότης
Κι' εἶσαι τῶν σκλάβων ὁ σκοπός.

Τραγὴ θεά ! Στὸ πέρασμα σου
Γαλήνη ἀπλόνας στὶς ψυχῆς,
Καὶ μικρὸς σὺ θεῖο δράμα σου
Τυράντων ἀβήνουν οἱ μορφῆς.

Σὲ ἔμνησαν χιλιάδες καρδιὰ
Τῶν μπουρλοτιεῶν σὲ φῶτις ὁ
Ἰσραὴλ,

Τραγουδία σοῦφραλλαν τὰ κλεφτοκουβίλια
Κι' ἔμνησε σου ψυθῦρες ὁ ἀφρός.

Καὶ ὅμως, ὅστερα ἀπὸ αἰῶνων
Σκληρὴ καὶ ἀχαρη σκλαβιά
Ἀθάνατο στὸ πέρασμα τῶν χρόνων
Θὰ μείνῃ τ' ὄνομά σου, Δευτεριά.

Ἐλευθεροφῶρος [Γ]

ΘΥΜΗΣΕΣ

Πόσες χαρὲς καὶ πόσες νοσταλγίες
δὲν φέρουν πάντα στὸ νοῦ οἱ ἀναμνήσεις ;
Πόσες καὶ πόσες φορὲς μιὰ γλυκεῖα
δύση τῶν περασμένων δὲν χάνει
βάλασμα παρηγορίας καὶ δὲν γεννᾷ
πάλι τὴν ἔλπιδα στὶς πονεμένες
ψυχῆς.

Μήπως βρῖσκεται στὶς ὄρες τῆς μοναξιάς
καλῆτερος σύντροφος ἀπ' τὴς θύμησης ;
Μήπως ὑπάρχει ὁμορφότερο πρᾶγμα
στὸ εἶναι μᾶς ἀπ' ἐκεῖνὴ τὴ γλυκεῖα
μελαγχολία πὺ νοιώθουμε νὰ μᾶς
πλημμυρίζῃ σάν μᾶς ξανάρχονται
μπροστὰ στὰ μάτια, ξεφεύγοντας γιὰ μιὰ
σειγμὴ ἀπ' τὰ παλάτια τῆς λήθης,
γεγονότα περασμένων καιρῶν ;

Μήπως δὲν εἶναι οἱ θύμησης πὺ
γεννοῦν μέσα μᾶς τόσα καὶ τόσα
συναίσθηματα, τόσες καὶ τόσες
συναγνώσεις ; Ἀν εἶναι αὐτές,
πὺ κάνουν τὴν ψυχὴ μᾶς σάν
βρῖσκεται τριγυρισμένη ἀπ' τὴν
μονοτονία καὶ τὴν μοναξιά, νὰ μὴ
ἔσῃ τί θέλει, νὰ γυροῦν μόνον
ξέσπασμα, νὰ γυροῦν κάπου νὰ
ἐκδηλώσῃ τὸν ἐσωτερικὸ τῆς κόσμου ;

Καὶ τότε, ἐγὼ νοιώθω τὸν πόθο
τῆς δημιουργίας νὰ ξεπηδῇ ἀπ' τὰ
κατάβητα τῆς ψυχῆς μου γιὰ νὰ
κατακτήσῃ τοὺς κόσμους τῶν
ὄνειρων μου, τοὺς κόσμους αὐτοὺς
πὺ ἀγχιάνωτα συλλαμβάνει ἡ
φαντασία μᾶς.

Γυροῦν ἄκομα ν' ἀποτυκῶσω
πάνω σ' αὐτὸ τ' ἀφύχο χαρτὶ
κάθε τι πὺ αἰσθάνομαι πὺς βγαίνει
αὐθόρμητα ἀπ' τὰ βάθη τῆς
καρδιάς, θέλω νὰ περιγρά-

ψῶ τὴ νοσταλγία πὺ νοιώθω νὰ μὲ
πλημμυρίζῃ σάν μοῦρχονται μπροστὰ
στὰ μάτια κῆποι μακρονὰ ἀλλὰ τόσο
ὁμορφὴ ἀκρογᾶλια πὺ χροῖσαν στὸ
φῶς τοῦ ἡλίου, κατὶ βονὰ γεμάτα
καταπράσινα πύδα, ἀνάμεσα στὰ
ὅποια πέρασα τόσο ἡσυχὴ ζωῆ.

Γυροῦν νὰ περιγράψω κάθε μικρὸ
ἀντικείμενον πὺ μοῦρχεται στὸ νοῦ, ὁ-
πως ἓνα βιβλίο, ἓνα παλιὸ ρολοῖ, ἓνα
ἀλμπουμ μὲ φωτογραφίες καὶ τόσα ἄλ-
λα μικροπράγματα μὲ τὰ ὅποια ὅμως
εἶχα συνδέσει κατὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου,
πὺ τ' ἀγαποῦσα γιὰτὶ μὲ φαινόταν
πὺς ἀπετέλεσαν καὶ γιὰ μένα κι' ἓνα
κομμάτι τῆς ζωῆς μου. Ἐνα κομμάτι
τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τῆς ψυ-
χῆς μου.

Αὐτὰ μοῦρχονται στὸ νοῦ καὶ σκέ-
πτομαι, πὺς ἂν θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀ-
ποτυκῶσω ὅλα πάνω σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ
θὰ κάνω τὴν ψυχὴ μου νὰ εὐρῆ τὸ
ἐξέσπασμα, νὰ εὐρῆ ἐκεῖνον πὺ ποθεῖ,
πὺ ζητᾷ. . .

Εἶναι λοιπὸν οἱ θύμησης πὺ μᾶς ὠ-
θοῦν νὰ ἐξοστρεμισώμεσθε ὅτι αἰσθάνο-
μαστε μέσα μᾶς εἶναι ἡ αἰτία πὺ κά-
νει ἐκεῖνὴ τὴν τόσο γλυκεῖα μελαγχολία
νὰ πλημμυρίζῃ τὸ εἶναι μᾶς χαρὴς νὰ
ὑπάρχῃ ἓνα πραγματικὸ γιὰτὶ, εἶναι ἄ-
κόμα αὐτὸς πὺ γεννοῦν μέσα μᾶς τόσα
συναίσθηματα κι' εἶναι καὶ τ' ἀπάνεμο
λιμάνι πὺ καταφεύγουμε σάν εἴμαστε
κυριευμένοι ἀπ' τὴν πλῆξη. Ἀλλὰ εἶναι
ὄραγε ὄλ' αὐτὰ ἓνα ἀπάνεμο καὶ μύ-
στικὸ λιμάνι ;

Θύμησης, γλυκεῖες θύμησης, δὲν καύε-
τε ποτὲ γιὰ μένα νὰ εἶσθε ὁ καλύτερός
μου σύντροφος.

Ταυρομάχος [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τὸ χαϊρέτισμα τῆς ἡμέρας

Σκίτσον τοῦ Πλατάρχου Νέμου

ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Δεῖλνον εἶναι πάντα σάν στρίβω τὸ
στενὸ σοκάκι καὶ βρῖσκομαι σάν κατὰ-
φλι τοῦ ἀρχοντικοῦ τῆς παλιάς Ἀθή-
νας. Στὸ δρόμο ἢ ἴδια πάντα κίνηση.
Ὁ μπαλωματὴς σκυμμένος πάνω στὰ
παπούτσια του, ἓνα κάρσο παρατημένο
στὴ μέση τοῦ δρόμου, δύο-τρὶα παιδό-
πουλα πὺ παίζονε ἀμάδες μισογελῶν-
τας καὶ μισοκλαίγοντας.

Τὸ ἔξω πὺς πάντα τὰ ἴδια θ' ἀντι-
κρῶσω, κι' ὅμως σάν φτάνῃ κείνῃ ἡ
ὄρα νοιώθω ἓνα τρελλὸ χτυποκάφρι χα-
ρὸς μέσα μου. Διαβαῖνον τὸ κατὰφλι.
Τὸ κομμένο ἀπὸ τὸν κερανοῦν κυπαρί-
σι, κι' ἡ μουρῖα ἢ γερασμένη κι' ἢ φοι-
νικιά ἢ ἀκακίη πύδα ὅλα μέσα στὸ καγ-
κελόφρακτο κῆπο, πὺ ἦσαν κάποτε
λουλουδιεμένοι στεκόνοιναι στὴν ἴδια
τοὺς θέση. Τὸ ἔξω πὺς τούτο τὸ τρα-
νὸ σπῖτι μὲ τρεῖς κατὸ μὲ τὸ μαλακόνι τὸ
ἀπέραντο μὲ τὰ ψηλὰ παραθύρα καὶ τὸ
ἀγαλμα σὲ θαλασσὸ καὶ κῆνα ψηλά,
οὐκῆσιο θοορτῆς κι' ἀπορμενίαν φαν-
ταχτεροῦ τῆς παλιάς δόξας, εἶναι τῆς
θεῖας τῆς γερθύνουσας τῆς πλακιστί-
σας τοῦ ἀρχοντικοῦ.

Τριζοβολοῦν τὰ σκαλοπάτια σάν ἀ-
νεβαίνον, κι' οἱ πρασιναδὲς μέσα στὶς
γλάστρες παραταγμένες στὴν εἰσοδο,
κουνούσιν τὰ φύλλα τοὺς χαρούμενα καὶ
θλιμμένα μαζί.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα μ' ἓνα σπρώξιμο
μονάχα. Ἡ ἴδια μουρουδιά τοῦ παλιοῦ
καὶ τοῦ περασμένου, τοῦ λησιμονημένου
ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἢ μουρου-
διά τοῦ μεγαλείου τῆς ἀκμῆς, μὰ καὶ
τῆς παρακμῆς μαζί, μὲ ὑποδέχονται.

Σκοτάδι, τὰ παραθύρα κλειστά. Μόνον
στὸ βάθος τοῦ μπαλκονιοῦ ἢ
πύδα ἀνοικμένη ἀπ' ὅπου μπαί-
νει τὸ στεγνὸ φῶς τῆς ἡμέρας
στὴ σάλα τὴν ἀπέραντη. Ἡ σά-
λα. Τὰ μάτια μου θὰ προσπε-
ράσουν τὸ τεράστιο χυσομένο
κάδρο τὸ σκαλιστὸ, θὰ διαβοῦνε
μπροστὰ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες
τὶς κρεμασμένες στοὺς τοίχους
πὺ δείχνουνε γιαιγιάδες καὶ
παπούδες, τῆς μακρινῆς ἐποχῆς
πρόσωπα. Μπροστὰ στὰ ἐπιπλο τὰ
παλιά, μπροστὰ στὶς κόκκινες
βαρεῖες κουρτίνες μισοτριμμέ-
νες ἀπ' τὸν καιρὸ, μπροδὸς στὸ
ρολόι σταματημένο μέσα στὴ
γυάλα καὶ τὰ ξεραμένα, — ποὺς
ἔβρε ἀπὸ πότε — λουλούδια, θὰ
σταματήσουν γιὰ λίγο.

Τὰ χυσοκέντητα μαξιλόγια
στὸ καναπέ καὶ τὰ φλινασῆνα
τραπέζια θὰ μὲ προσμένουν
στὴν ἴδια θέση. Καὶ θὰ προχω-
ρήσω.

Στὸ βάθος τῆς σάλας στὸ
παρὰθύρι κοντὰ, στὴν κουνιστὴ

μά δλοι ἀφιερώνουν τῇ ζωῇ τους στὴν ἀνατροφή καὶ στὴ μόρφωση τῶν παιδιῶν καὶ εἶναι σκληρὸ καὶ ἄβιο ἀντὶ εὐχαριστιᾶν ἢ βλεπεῖν σάτυρος εἰς βέρος τους ἢ ν' ἀκοῦν τέτοια κατηγορητήρια. — «Χειμῶνας» τῆς *Ῥυμλατίνας*. Παράκατο. Κοινὴ περιγραφή. — «Τὸ παλιὸ σπίτι» τῆς *Φούλας*. Κάτι παρόμοιο καὶ πολὺ πιά καλογραμμένο δημοσιεύσαμε πρὸ καιροῦ. — «Παιδάκια» τοῦ *Μαγεμένου Δοξάρι*. Τὰ θάρα ἀνώτερο ἀπ' τὴς δυνάμεις σου. Γραμμένο κάπως σπασμωδικὰ καὶ χωρὶς ἀρκετακτονική, εἶται πρὸς φθάνει κανεὶς στὴ μέση καὶ εἶναι ὅλος διόλου ἀπροστοίμιτος γιὰ τὴ μικρὴ δραματικὴ σκηνὴ πρὸς ἔρχεται βωτερα. Γενικὰ ἡ σκηνὴ αὐτὴ μοῦ φαίνεται σὰν φεατική, σὰν φτιαγμένη ἐξ ἐπιτηδῆς. — «Δαιμονό» τοῦ *Κλωρο Φγγάρι*. Ἐξεζητημένως λέξεις καὶ φράσεις χωρὶς καμμιὰ ἀνάγκη μεταξὺ τους. Ἀποφεύγετε τέτοια κομμάτια δύσκολα καὶ γιὰ μεγάλους. «Νύχτα» τοῦ *Α. Ω.* Ἐπικρωματικό, δὲν λέει τίποτε τὸ καινούργιο. — «Χίονι» τοῦ *Φαλαγγιάνι*. «Ἀτεχνο, παράκατο. — Ἐχω σὰν χέρια μου τὰ κομμάτια πού ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαρτίου.

Η Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Γίνον Βούγαν* (μετὰ χαρᾶς, σοῦ τὸ ἐνέκρινον βέβαια ἔχεις κἀθε δικαίωμα σὰν ἀδελφὸς συνδρομητριάς) *Λεοντιδέα* (χαίρω πολὺ αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινον καὶ περιμένω καὶ μεγαλύτερο γράμμα σου) *Ἀγγλῶν* (δὲν πειράζει περιμένω νὰ μοῦ ἐναγγράψης) *Σιλφίδα* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ἐνέκρινον, καθὼς θὰ εἶδες, γιὰ σένα, καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴν ἀδελφὴ σου) 4 τετραδία καὶ λυσοχάρτο βουταίλα) *Σπαθᾶρι* (λυσοχάρτο βουταίλα) καλὴ ἐπιτυχία) *Σιδηροῦν Δοθᾶν* (τὰ ἔλαβα ἑλκ' περιμένω) *Διστ* (οἱ λόσοις δεκτές περιμένω καὶ τὸ διήγημα) μπορεὶ βέβαια νὰ εἶναι καὶ πατριωτικὸ, μὲ πλοκή, φτάνει νὰ μὴ διαπεράσῃ τὴ στήλη ἢ *Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία* σου, πολὺ ἄρα, θὰ δημοσιεύσῃ γρήγορα) *Φαλαγγιάνι* (ἔλαβα τὸ Πένταβλό σου) *Ἀικυόνα* (κάλλιο ἄργα παρὰ ποτ' χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνώριμα καὶ τώρα περιμένω καὶ κανένα κομμάτι σου γιὰ τὴ *Σελίδα*) *Βουνασάρτην* (ἔλαβα καὶ δεύτερο γράμμα κι' ἐξέτελέσα τὴ παραγγελίαν) χαίρω πολὺ σὺ καθὼς καλὸ τὸ σκεῖτο σου, ἀλλὰ *Μίκυ-Μάου*ς διαπλασοῦλα τί νόημα ἔχει;) *Συριανόπουλο* (ἔλαβα τὸ γράμμα σου μετὰ τὴς 50 ὄρ. καὶ συμμορφώθηκα γιὰ προθεσμία τὸ Πένταβλό παρατάθηκα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸς τῆς 15 Ἀπριλίου πολὺ δυσανάγνωστο τὸ γράμμα σου) *Πλοισαχον Νέμο*ν (καὶ σὺ γιὰ τὴν προθεσμία μοῦ γράφεις σὸ... χιονισμένο σου γράμμα) τώρα θὰ εἶδες πὺς ἔγινε εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴς εἰκόνας) *Γέρον τοῦ Μιοριά* (σύμφωνη ἀπὸ τὸ πρῶτα πρῶτα ὡς τὰ ἔκτα-ἔκτα ἢ... ἔκτακτα) χαίρω πολὺ ἔγινε καλὸ *Μπολέμ* (χαίρω πολὺ σ' εὐχαριστῶ κι' ὁ κ. Ε. γράφει μου) *Δίτσαν Α. Γράκο*ν (πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ πάρης — 6 ὄρ. ἔχεις — καὶ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸ ἐκεῖ θὰ τὰ ἰδῆς ἔλα' αὐτόσο χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) *Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων* (ἔλαβα τὸ Πένταβλό σου) *Μικρὸν Καλλιτεχνικὸν* (περικοπὴ σὸ μαμαρὰ καὶ σὴ μαμαρὰ) *Νηρέα* (ναί' ἔ, τί δυσανάγνωστο τὸ γράμμα σου μετὰ μολύδι!) *Ἀσὺλληπτες Σκιές* (τί ψηφοδέλτια; Δημοψήφισμα Ψευδιονύμων δὲν γίνεται πιά, ἔχει καταργηθῆ πρὸ καιροῦ) *Ρήγισσαν Ἀνερούσαν, Νυχταλούλουδ, Καλλικάντζαρον, Ἀγριολούλουδ* κτλ. κτλ.

Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 2910 Διαγωνισμοῦ Ἀσπασμ. Βλέπε προηγουμένως εἰς τὴν σελ. 171. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου.

222. Δεξιόγραφος
Μία πρόθεσις δὲν ἔξω πὺς
Μὲ λουλοῦδάκι ἐνώνεται,
Κι' ἕνας Τιδὴν ἀγριοπὺς
Μπροστὰ μου φανερώνεται.

225. Μεταγραμματισμός
Τοὺς ξένους ὑποδέχονται
Σὲ μένα, μ' ἂν προσθέσῃς
Μόνον ἕνα γράμμα, κρῶσέ με,
Ἄν μ' ἀνεβῆς, μὴν πέσῃς.

226. Μεταγραμματισμός
Μὲ Κάππα τὰ παιδιὰ μου ἔτρωγα
Μὲ Θῆτα σὸ παλάτι θὰ με ἰδῆς
Μὲ Χι, κάτι πού φεύγει γρήγορα
Μὰ κ' ἀτελεύτητο θὰ βρῆς.

227. Ἀναγραμματισμός
Δυνατὸ στόματικτῆκα,
Ἄν ἀπαικτο μῆφησης
Μ' ἂν ἀνάποδα με... φᾶς,
Μὲ γομάτσα θὰ με φτύσῃς.

228. Ἀσθή

*	*	*
*	*	*
*	*	*
**	*	*
*	*	*
*	*	*
*	*	*

Ὅριζοντίως, χαίμα' καθέτως, παλαιὰ πρωτεύουσα μεγάλου ἀσιατικοῦ κράτους· διαγωνίως, Ἀσθίνος ἱστορικὸς καὶ Ἀμαζών.

229. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 1 4 2 5 6	= Πιπνὸν τῆς αὐλῆς.
2 1 2 5 6	= Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
3 1 5 6	= Ὀμηρικὸν ἐπίθετον.
4 1 2 5 6	= Ὅρος καὶ πόλις.
5 1 2 5 6	= Ποτόν.
6 1 2 4	= Περιφρημον δρος.

230. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
2 2 3 6 7 2 6 2 + — — — × × :: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῶσι τὰριθμητικὰ σημεῖα ὡστε, ὡστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημαιωθησομένων πρᾶξεων νὰ εἶναι μηδέν.

231. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλόπουδα τῆς Τροίας, τὰ δὲ μεσοία γράμματα αἰγύπτιον θεόν:

1, Συνώνυμον τοῦ θάλασσο 2, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ 3, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης 4, Ἀπόστολος 5, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.

232. Ἑλλεισοῦμφωνον
ιο-ασηαα-η-οα-οι

233. Γρίφος

α	α α α α	Ἰνώ
α α	α	Ἰνώ Ἰνώ
α α α	α	Ἰνώ Ρᾶ
α α α α	α	Ἰνώ Ἰνώ
α	α α	Ἰνώ

Ναυτάκι

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 4

36. Νικηταρῶς (νίκη, Τάρος). — 37. Μίλων-Μίλων. — 38. Σαοῦλ-αυλός. — 39. Ὁ Σειρίας, ἢ Συρία. — 40. Σ Ο Π Η ΔΡ Α Μ Α Α Λ Η Θ Ε Ι Α Π Ρ Ο Φ Η Τ Ε Ι Α 41. ΚΑΡΧΗ-ΔΩΝ (ἀθῶν, ρακή, Χάρων, Δράκων, ἄρα, ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ νάχη). — 42. Ποτίζει τὰ ἄνθη (ΠΩ, ΤΙ ΖΗΤΑ, ΑΝΘΗ...). — 43. ΡΝ ΜΣ = Ἔριν μίσει (Ρ-οὺς, Ν-όσος, Μ-ἀρτιος, Σ-κῆρος). — 44. Γυναιξὶ κόσμον ἢ σὺν φέρε. — 45. Ἐσενία πᾶν, ἐπινοεῖ (ἐπ ἐν ια, Πᾶν ἐπὶ ναεῖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 211]

Μπούλο, Ἄσπρο Κουνελάκι, θέλεις νὰ ἄλληλογραφήσομε; Δίσις: [Μ' — 185]. Ἀγριοπούλα

[Μ' — 212]

Πίστις-Πατρίς, ἢ Σελήνη πέφτοντας σκότωσε τὸν τολμηρὸ ἀστρόνομο. — Εἶσαι ἢ ἄμρις Χριστιδου. Σελήνη

[Μ' — 213]

Μπούλο, εἶναι φυσικὸν νὰ ἔξερῃ πὺς ἀνομιάζομαι ἀφοῦ αἰσὰ κέρη τῆς νου-νῆς μου κ. Ἀντιγόνης Μεταξὰ Κροντηρᾶ. Κορφιατοπούλα

[Μ' — 214]

Μάρκο-Μπότσαρη, βουταίλα τετραδίακι. Περιμένω δικὸ σου στήν [Μ — 196]. Βουνασάρτη

[Μ' — 215]

Γιὰ σὰς, Διαπλασοῦλα. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδίακι με δλους-ες. Ἰδιαιτέρως με Σκυριανόπουλο. Ἀττ' Ἰρᾶμ. Σταίτε πρῶτοι: Καν Πιπινέλη, Γωλοφόρου 3, Ἀθῆναι, διὰ: Τριφύλλε

[Μ' — 216]

Σοῦ εὐχόμεθα, ἀγαπητὴ μας Κορφιατοπούλα, με δλη μας τὴν καρδίαν γιὰ τὰ γενέθλιά σου νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς σὸ χρισμένην. Θερμὴ Πατριώτισσα Σουητικὴν Κερυαία

[Μ' — 217]

Ζητῶ συγγνώμη ἀπ' ἔλα τὰ εἰληνικά διαπλασοῦλα πὸ μοῦ προσέφεραν τὴν ἄλληλογραφίαν τοῦς διὰ λόγου ἀνωτέρου δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω. Φίλις

[Μ' — 218]

Στοιχειωμένα: Γεφύρι = Παπαϊωάννου, Ἰλάσος = Ἰατροῦ, Κάβος = Χανδάνου, Στοιχειῶ = Σποροπούλου. — Ἀρχιεζάνιον

[Μ' — 219]

Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, νὰ μὴ τρέψῃς τὰ δάκρυά σου!... θὰ τὰ ἀπᾶς!... ΑἴΓΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ

[Μ' — 220]

Ἀγαπητὴ Νίκη, ἀμφωνη... Ἡ καρτοῦλα ἀραισιτάτη. Τοῦλα Παπαχροντοπούλου (Μεγάλῃ Ἑλλάς)

[Μ' — 221]

Κορφιατοπούλα (Μ — 188) ἀντὶ: τοῦ, θέλει: σοῦ. Ἐσὸ κέρηξες τὸν Νικόλητς ἱππότη ἢ αὐτοκρηθῆξες; Τὰ στοιχεῖα δὲν πᾶνονται μὲ... ἔβλονο ἄλογο, Ἀσὺλληπτες Σκιές

[Μ' — 222]

Σκυριανόπουλα, ἔλαβα εὐχαριστῶ. Στοιχειωμένος Κάβος